

Te Marseille aangeland, wandelend op de Cannebière, ontmoetten zij toevallig een kennis van wie zij vernamen dat Dinet een prijs, een reis-beurs was te beurt gevallen. . . Niet lang bedenkt de artist zich; hij koopt het noodige schildersmateriaal, en gaat met de eerst-vertrekkende boot weër naar Algiers terug!

Ditmaal verblijft Dinet een maand of zes in het zonneland; van nu af is zijn toekomst afgebakend; geheel en al bekoord door de pracht van Boe-Saâda en zijn inwoners begint hij een nieuw leven, dat voortaan ongestoord gewijd zal worden aan het schilderen van die wereld die hem in zoo hooge mate boeit en ontroeft.

Vóórdat hij echter tot een concreet begrip van zijn willen geraakte, maakte Dinet vele jaren van studie en van strijd door. Ook, voordat hij zich voor goed te Boe-Saâda vestigde, maakte hij vele tochten en reizen door Algerije. In verschillende richtingen trok

hij achtereenvolgens het binnenland in en doorkruiste hij gedeelten van den Sahara, van Wargla tot Metlili en Aïn Çala, plaatsen die destijds bijna niet te bereiken waren en te voren slechts door troepen of ontdekkings-reizigers bezocht waren geworden.

Zoo leerde Dinet het geheele land grondig kennen.

Op die tochten maakte hij talrijke studies, geschilderd in het deksel van zijn schilders-kistje, studies van figuur en van landschap, direkt naar de natuur gemaakt. Tot dezen behooren de hierbij gereproduceerde „Jonge Ouled-Nayl”, welwillend afgestaan door de heeren Durand-Ruel en het „Gezicht

op Laghoeat”, een juweeltje in het Musée du Luxembourg te Parijs; achter elkander schuiven de terrassen weg met hier en daar groepen grijs-groene palmen; het geheel is in een zacht blonden toon geschilderd; rustig schijnt de zon die op de randen der daken kantlichtjes doet schitteren. Het eenige leven in deze uitgestrektheid is wat rook, die blauwachtig, in het roze-blonde geheel, stil over de terrassen zweeft. Veel ruimte en rust, licht en fijnheid van kleur spreken uit dit kleine doek dat een geheele wereld van sensaties bevat en suggereert.

Maar, volhardend zoeker als hij is, nam

Dinet proeven van verschillende technieken; zoo bestudeerde hij het divisionnisme der kleuren en maakte hij honderden schilderijen, welke hij, steeds onvoldaan, achtereenvolgens vernietigde. Zoo kwam hij, gelijk zoo-velen na in zijn eerste periode met een gewoon palet gewerkt te

hebben, tot een synthetische vereenvoudiging der kleuren, die hem er toe bracht om niet meer verven te gebruiken, met wit, dan blauw, cobalt-violet, cadmium-rood en geel, welke kleuren volgens hem ook het voordeel hebben onveranderlijk te zijn.

In de laatste jaren, na 1900, doorwerkt Dinet zijn schilderijen geheel en al naar de natuur, iets dat voortreffelijk geschieden kan in een localiteit als Boe-Saâda, waar het nooit regent, waar bijna nooit een wolkje het licht van de zon verduistert, zoodat, gedurende de acht maanden die de schilder daar doorbrengt, iederen dag dezelfde verlichting valt op zijn modellen, die in hun

GEZICHT OP LAGHOEAT. (MUSÉE DU LUXEMBOURG TE PARIJS).